

## Komunisté vyzývají ke generální stávce!

KSČM vyzvala odboráře k tomu, aby se organizovali na pracovištích a požadovali vyhlášení generální stávky. »Organizujeme se proti destruktivní politice současné vlády!« uvedli komunisté v souvislosti s představením **vládního konsolidačního balíčku a důchodové reformy**.

Opatření mají podle ministra financí Zbyňka Stanjury (ODS) snížit schodek státního rozpočtu v příštím roce o 94,1 miliardy korun, v roce 2025 pak o dalších 53,4 miliardy korun. Komunisté, ale i parlamentní opozice či odbory upozorňují, že jsou zaměřeny na úkor zaměstnanců, rodin a důchodců, zatímco ti nejbohatší zůstanou na svém, nebo si ještě polepší.

»Chtějme stávkovou pohotovost! A pokud vláda nevezme své dnešní asociální návrhy zpět, tak generální stávka! Ve Francii už by teď hořely barikády. Co uděláme my??« vyzvali dnes v podvečer komunisté.

Již předtím vydali **tiskovou zprávu**, která se ke konsolidačnímu balíčku a důchodové reformě stavěla velmi kriticky. »Vláda Petra Fialy okázale představila svůj návrh změny důchodového systému, o kterých tvrdí, že jde o reformu, se kterou přichází za pět minut dvanáct ve snaze zachránit ekonomiku země. Komunisté důrazně odmítají vládní návrh destrukce stávajícího systému, jehož důsledkem bude další ožebračení poctivě pracujících. Návrh vládní důchodové reformy je přesně takový, jaký mohli občané ČR od vlády ODS, lidovců, TOP 09, STAN a Pirátů očekávat. Chudým bere a bohaté zvyhodňuje. Fialova vláda tak představila další pokus o rádoby reformu, který se negativně dotkne především sociálně nejzranitelnějších skupin, jež se na rozdíl od superbohatých nemohou bránit. Vládní návrh problém důchodového systému neřeší, ale přesouvá svou zodpovědnost na pracující, kteří se již dnes často potáčí na hraně existenčních problémů. Řešení situace je přitom prosté: vyšší zdanění boháčů, bank a korporací a trvalé financování penzijního systému i z části daňového výnosu, jak je běžné v řadě jiných evropských zemí!« uvedla KSČM. (pk)

## Komunisté vyzývají k aktivnímu odporu proti vládě

Vládě Petra Fialy stačilo pět set dní na to, aby dovedla zemi k jedné z historicky největších inflací, nekontrolovanému růstu cen energií, potravin a služeb a aby zbavila naši zemi suverenity zpřístupněním jejího území pro dlouhodobý pobyt amerických vojsk. To vše za soustavného bezostyšného lhaní o tom, že nechystá zvyšovat přímé daně či zvyšovat výdaje sociálně slabým. Vyvrcholením její činnosti je představení dalšího balíku asociálních kroků, jejichž důsledkem bude destrukce penzijního systému, zvýšení daňové zátěže, zásadní zvýšení věku odchodu do důchodu, zvýšení nákladů na bydlení, dramatické zvýšení odvodů pro živnostníky, snížení státní podpory stavebního spoření a řada dalších opatření, které vláda postupně odkrývá a které se mají dotknout zaměstnanců, rodin žijících na hranici příjmové chudoby, seniorů i tělesně postižených.

Komunisté proto vyzývají k aktivnímu odporu proti vládě. »Vyzýváme občany České republiky, kterým není lhostejné, jakým způsobem ovlivňuje vláda Petra Fialy jejich životy, kterým není lhostejné, že se budou muset ještě více uskovnit či dokonce zadlužit, kterým není lhostejné, že se vláda rozhodla zvýšit finanční zátěž především u zaměstnanců a nízkopříjmové skupiny obyvatel, aby se zapojili do organizovaných protivládních protestů,« říká europoslankyně a předsedkyně ÚV KSČM Kateřina Konečná. »Vyzýváme odboráře, aby se organizovali na pracovištích a požadovali vyhlášení stávkové pohotovosti, vyzýváme zaměstnance, aby se organizovali proti destruktivní politice současné vlády!«, dodala Konečná. Komunisté vyzývají k aktivnímu protivládnímu odporu i formou podepisování petic či zasílání protestních e-mailů na adresy jednotlivých ministerstev.

KSČM připravuje řadu protivládních demonstrací, první z nich proběhnou již 17. května v Klatovech a 18. května v Kroměříži. Komunisté zároveň vystoupí 6. června 2023 na půdě Poslanecké sněmovny ve veřejném slyšení k petici proti zvyšování věku odchodu do důchodu, pod kterou se podepsalo již více než patnáct tisíc lidí.

## KSČM důrazně odmítá uzavření tzv. obranné smlouvy mezi ČR a USA,

kteří schválila vláda P. Fialy. Ta musí být nejen schválena oběma komorami Parlamentu ČR, kde má většinu současná pravicová vládní koalice, ale také ratifikována prezidentem republiky. Nutné je zdůraznit, že žádná z vládních stran neměla uzavření této smlouvy ve svém volebním programu a není obsažena ani v koalici smlouvě či programovém prohlášení vlády. Vláda tak rozhoduje za zády občanů ČR.

Smlouva upravuje podmínky pro pobyt amerických vojsk na území České republiky. V podstatě je zbavuje jakékoli odpovědnosti a Českou republiku kontroly nad nimi, bez možnosti jednostranně toto ujednání vypovědět po dobu dalších deseti let. Americké jednotky a vojenská technika budou moci přijíždět na území České republiky bez jakékoli naší kontroly. Fakticky zde mohou být bez našeho vědomí umístěny jaderné zbraně a další zbraně hromadného ničení. Neuvěřitelný je i rozsah zabraného území – omezení státu i občanů bude významné, až neodhadnutelné. Česká republika se tak zcela zbavuje kontroly nad tím, co se na našem vlastním území bude dít. Nejde o smlouvu, která by měla přispívat k mezinárodnímu míru a stabilitě a prohlubovat spolupráci v oblastech obrany a bezpečnosti. V prvé řadě v ní jde o to, aby zde Spojené státy mohly bezplatně a bezrestně působit a zvyšovat svou kontrolu nad dalšími státy. Přijetí této smlouvy Českou republiku zbavuje zbytků suverenity a také formálně zakotví nerovnoprávné postavení ČR vůči USA. »Obranná« smlouva není prospěšná pro ČR a její občany, ale pouze a jenom pro Spojené státy americké a jejich zájmy.

KSČM vyzývá občany ČR, aby se připojili k jí iniciované petici proti přítomnosti cizích v Brdech. V letech 2007-2009 její umístění odmítlo, nejen v rámci mohutných demonstrací, svými podpisy několik set tisíc občanů ČR!

VV ÚV KSČM



## Fialovy statistické větry

Za drahotu nemůže vláda, ale stát. To je závěr profesora Masarykovy univerzity Petra Fialy. Jmenovitě se jedná o Český statistický úřad (ČSÚ), Energetický regulační úřad (ERÚ) a naposledy Českou národní banku (ČNB).

ČSÚ je obviňován premiérem Fialou z toho, že podivně počítá míru inflace se svoji známou metodikou a dle jeho názoru nesedí čísla ani **trendy**. Navíc pravděpodobně pod tlakem vlády na konci roku 2022 ČSÚ uměle snížil míru inflace, aby stát ušetřil miliony. I když se statistici bránili tím, že se jedná o běžnou úpravu metodiky. Nu, ale věrme tedy nezávislému úřadu, který je napojen na Eurostat. Zatímco náš »staťák« dodává občas jen podivná čísla, tak ten evropský rozvířil přímo prach. Přišel totiž s tvrzením, že u nás zdražily energie nejvíce ze všech zemí EU. To se ale nelíbilo předsedovi vlády Fialovi, ani ministři bez průmyslu Sikelovi. Oba dva začali obviňovat Eurostat, že jim čísla prostě nesedí. Jak jim nemohou čísla nesedět, když je dostávají z naší republiky? Kde udělali soudruzi z Eurostatu chybu?

Předseda vlády si tedy na kobereček předvolal zástupce všech, kteří vypočítávají míru inflace, stejně i ty, kteří podávají hlášení o **cenách** energií. Výsledek? *Statistika nuda je, má však cenné údaje*, jak se zpívá v jedné pohádkové písničce. Neklesejme na mysl, ona nám to vyčíslí. Nikoliv tedy pánové Fiala nebo Síkela, ale statistici. I samotné prohlášení premiéra je velice zajímavé. Po jednání s regulátory prohlásil: ceny energií u nás v republice **nejsou** nízké. Z toho tedy plyne jasný závěr. Ceny energií jsou u nás vysoké! Vlastně nejvyšší v celé Evropě. Čísla prostě nejdou okecat. Ale můžeme být prý v bezpečí. Petr Fiala slíbil, že ceny energií již nebudou růst skokově. Ostatně nemají kam, když je zde cenový strop. Jedině na něj mohou narazit nebo lze zvýšit strop na výšku malostranských paláců.

Svetr Petr si ale trvá jinak na svém. Čísla prostě nesedí. Za inflaci totiž v roce 2021 mohl Babiš a jeho vláda, která nás silně zadlužila. V následujícím roce mohl za nárůst inflace Putin, když podnikl speciální vojenskou operaci na Ukrajině a EU si sama zavřela dodávky ropy a plynu. V roce 2023 už za nesmírně vysokou inflaci a další počty mohl Český statistický úřad, aby o chvíli později za to všechno mohla Česká národní banka. Ostatně poslední tvrzení je konečně pravdivé a pravičáci konečně přiznali, že za vše mohou oni a nikoliv komunisté.

V následujícím roce se můžeme dočkat tvrzení, že v roce 2023 zde žádná inflace nebyla, a kdo bude tvrdit opak, bude dezinformátor. A v roce 2025, kdy se konají řádné volby do Sněmovny, bude realita asi tato: koalice SPOLU zruší inflaci jako takovou a konečně budeme patřit na vysněný Západ nebo snad na Východ? Co bude následovat? Prohloubení převzetí ČNB státem jako v Rusku, jak ukazuje crony – capitalism **index**? Po třiceti letech proruské činnosti dosáhla ODS konečně cíle svého programu: slabý stát, který se potácí ve větrech globalizace. Jan Klán



## Národní divadlo

Bylo to 16. května roku 1868, tedy před sto šedesáti pěti lety. A tehdy... nechme vyprávět malý kousek Vladimíra Kovářika a jeho Staropražské romance: »*Tribuny přeplněny, v protějším paláci hraběte Lažanského v každém okně řada hostů, mezi nimi i habsburský Ferdinand, poslední korunovaný král český, dožívající v Praze stařecká léta. Tiše jsme přihlíželi, jak zakládací listina je podpisována a jak je ukládána do kovové schránky – tam byly vloženy i noviny těchto dnů, peníze, pamětní medaile a několik kamínků přivezených z Kostnice ze žaláře Husova. A už doktor Sladkovský, postoupiv dopředu, provolal mohutným hlasem: „Podepsána jest tato listina základní velikého divadla národního! Jste všichni svědkové! Podepsána jest! Do hlučného volání slávy vpadl slavnostní sbor zkomponovaný Karlem Šeborem, aby pronesl slavnostní řeč...«*

Po chvíli Sladkovského hlas do ticha tisíců mlčících pronesl mimo jiné slova: »... *zvěstujte veškerému národu, že ohlas slávy dnešního dne mocně rozléhal se po veškerém slovanském světě, a radostnou to zvěstí v srdci celého národa našeho plamen nadšené obětavosti ve světlou rozžehnětež zář, jež nehasnouc rychle provodila by nás k slavnostnějšímu ještě onomu dni, v kterýž s pocitem plného vítězství jásasíce zvoláme: Ejhle, co slavně započato, slavně již také dokonáno!«*

Čtyři malé družičky přinesly pak na aksamitovém polštářku ozdobné kladívko. Špalírem přišel František Palacký. Tříkrát poklepal na základní kámen a velmi dojat, chvějícím se hlasem odříkal svůj vzak budoucím: »*Ve jménu národa v Čechách a na Moravě jednotného požehnej Pánbůh dílu svatyně této, na které národu českému zjevovati a před oči stavěti se má veškerá mravní pravda a krása!«*

Pamětník se zmiňuje o sto padesáti tisících účastnících, z nichž všichni prošli k místu, kde za několik let mělo Národní divadlo stát a z nichž většina se měla teprve zítřejšího dne z novin dozvědět, jak vlastně probíhal samotný poklep. Dostat se na místo improvizovaných tribun nebylo možné. Všichni to věděli a přece přišli.

Sen zřídil české divadlo, kde české hry nebudou vytlačovány německými a často přesunovány na odpolední představení, bylo snem několika generací. Stále žili pamětníci Thámovy Boudy, jež pro nevyhovující stav musela být zlikvidována, Máchova Kajetánského divadla a snahy Tyla prosadit své hry na prkna Stavovského divadla. Nakonec i z místa šéfa českého souboru byl vytlačen. Musel se spokojit s Arénou Na Pštrosce, jež vznikla v roce 1849 a trvala dvanáct let, stejně jako Jan Kaška Zbraslavský, Karel Šimanovský, František Karel Kolár, Anna Manětínská ad. Ani dřevěné mohutné Novoměstské divadlo (1859) kamenné české nemohlo nahradit. Limitovalo ho léto a přece jen místo »za hradbami«. Teprve postavení stísněného Prozatímního divadla podle návrhu architekta Vojtěcha Ullmana umožnilo od roku 1862 hrát česky, v českém skutečném divadle, i v zimě. Podle nového projektu se mělo stát součástí nového Národního divadla, ale to jsem předběhl řadu let. V příštím dvacetiletí ještě musely Prozatímní a Novoměstská aréna stačit.

Byla však doba, kdy divadlo stmelovalo národy. Proto v mnoha místech naší vlasti



vznikaly ochotnické soubory, které hrávaly české divadelní hry, pohádky, dramata, zpěvohry, opery, pásma veršů... vše česky.

Když konečně mohla být postavena budova Národního divadla, na níž se podílelo mnoho českých výtvarných umělců a sama je stavebním klenotem renovovaným velikými náklady za minulého režimu, stalo se nebo spíše mělo být »tahounem« našeho divadelnictví. Je ovšem jiná doba. Tehdy české divadlo mělo být nosným vlasteneckým činem, který napomáhal české společnosti k emancipaci. Nyní, po sto šedesáti pěti letech zvítězila propaganda, v níž prim má jediná pravda. Hlavní úlohu v tom mají televizní stanice a divadlo jen přizvukuje, přizpůsobuje se často módním vlnám a odnárodňování. I když jsem třeba v květnovém programu našel Stroupežnického *Naše furianty*, Mrštíkova *Maryšu* či Hrubínovu *Krásku a zvíře*, Shakespearovo *Mnoho povyku pro nic*, klasické opery včetně Mozarta, Čajkovského, Dvořáka a Rossiniho, Sofoklova *Krále Oidipa*, naše první scéna se také nevyhnula »modernismu«. Zvláště pak, pokud jde o režijní pojetí. Je otázkou, zda je to správná cesta. Nejde však jen o Národní, ale o další desítky divadel, jež se ne vždy řídí uměleckostí, ale podbízivostí a účelovým politikařením. Ale to je již na jiné zamýšlení.

Dnes jsem připomněl sto šedesát pět let od uložení základního kamene Národního divadla. Málokdo si uvědomuje, že šlo o přelomový okamžik našich dějin, který měl svůj vliv na myšlení dalších českých generací, včetně té, která vytvořila republiku v roce 1918. V dnešním kosmopolitismu, jenž se začal prosazovat zvláště po listopadu 1989, však začínají vládnout jiné hodnoty a toho bychom se měli bát.

Jaroslav Kojzar, iportal24

## František Němec - novinář

(12.května 1902 Žižkov – 29.srpna 1963 Praha)

Byl znám především svými soudničkami František Němec byl básník wolkerovské generace, publicista, fejetonista a prozaik, který považoval soudničku jako osobitý žánr humoristicko - satirické literatury.

Narodil se na pražském předměstí Žižkova, v Cimburkově ulici v rodině krejčovského pomocníka Františka Němce a jeho manželky Marie, rozené Míkové. Studoval klasické gymnázium na Žižkově v Kubelíkové ulici, které byl na konci kvarty, pro předstírané oběšení, nucen i se svým spoluvínkem Jaroslavem Seifertem opustit. Spolu se pak společně přihlásili na soukromé gymnázium v Hádkově ulici na Vinohradech. František ani tuto školu neukončil a začal se věnovat žurnalistice. V roce 1920 odešel na Kladno na přímluvu Antonína Zápotockého do redakce sociálně-demokratického listu **Svoboda**, kam již dříve přispíval satirickými verši právě Jaroslav Seifert V redakci Svobody ale jen působil krátce.

Poté pracoval jako soudní zpravodaj v Tribuně a v Lidových novinách. V letech 1923–1945 byl zaměstnán v Melantrichu a psal do jeho periodik. V roce 1926 se oženil.

Od roku 1931 se věnoval již pouze žurnalistice a především soudničkám. Psal do Českého slova a deníku A - Zet. Po 2. světové válce pracoval v kulturní rubrice Práce až do smrti jako fejetonista. Byl též vyslán na **Norimberský proces** s hlavními válečnými zločinci, kde se jako zpravodaj Práce střídal s J.Drdou a Jar.Seifertem.

Do literatury vstoupil František Němeček jako básník. V jeho básních se mísí vlivy **Neumannovy** poezie. S první fází proletářské poezie jej spojuje prokletí války a láska k životu a mj. touha po sociální spravedlnosti. Po debutu v Mladém socialistovi se stal František Němec spolupracovníkem **Neumannova** Června. V roce 1919 byl jedním ze zakladatelů Socialistické rady osvětových dělníků.

Sebe i vás - 1920, první básnická prvotina

Zelené demonstrace – 1921

Obrat k próze signalizoval cyklus čtyř na sebe navazujících próz: Holátko Max - 1922, beletristická studie s autobiografickými prvky, historie psychického vývoje dítěte a chlapce z předměstí.

Alibi - 1931, románová groteska, která je karikaturou světa žižkovské periferie s jejími zlodějíčky, podvodníky apod.

Soudničky psal Němec již od počátku 20. let jako novinář. Později je však zařadil k beletristické tvorbě, v níž je zařadil k žánru humoristicko - satirické literatury. Čerpal hlavně z prostředí pražské periferie a drobných měšťáčků.

Soudničky - 1936, první kniha tohoto žánru, v níž převažuje laskavý humor Člověk manželský - 1944, kniha navazuje na Soudničky a podává groteskní příběh o životě v pavlačovém domě

Likajdovič tetička - 1943, fraška jež je satirou na lidské soudičství a hašteřivost.

Ze soudniček vznikla také dvě **dramatická pásma divadla Větrník v Praze**: Sentimentální romance – 1943, Romance nesentimentální – 1945

Po válce svou klasickou knihu autor rozšířil a místy upravil:

Soudničky aneb Loučení s Roškrtem – 1948

Paničky a dámy aneb Druhá kniha soudniček - 1973, posmrtný soubor upravila a vydala Blanka Škutová - Němcová. Obsahuje rovněž některé práce, dříve knižně nepublikované. V roce 1959 odešel do invalidního důchodu.

Za svého života obdržel tato vyznamenání:

**Rád 25. února a vyznamenání Za zásluhy o výstavbu**

J.Kůstka

## KLADNO A UHLÍ (3)



Obávám se, že procházka doly v Kladně bude trochu chaotická. Bylo mnoho přejmenování, jednotlivé doly byly propojovány a různým způsobem využívány, často měnily majitele. Rád bych připomněl zejména prvá léta uhlénoho kladenského „boomu“. Prvé doly či pokusy o ně asi nebudou ani kompletní.

**DŮL AMÁLIE.** Vyhrouben byl v roce 1858 přesně v místě, kde má hřiště Střední odborné učiliště, v místě, kterému dodnes říkáme na Amálce. Byl prvním dolem Pražské železářské společnosti. V hloubce 293m byla v roce 1862

objevena sloj o mocnosti 8,5m. Těžba se zrovna příznivě nevyvíjela pro povrchové poklesy terénu. Takže už v roce 1896 byla ukončena, objekty byly demolovány, halda byla vyvezena do Síteňského údolí.

*Šest zmařených lidských životů připomíná pomník důlnímu neštěstí, které se v bývalé šachtě Amálie v Kladně stalo 10. března 1873 (Kladenský hřbitov).*

**DŮL FRANTIŠEK JOSEF.** Pojmenován po staříčkém mocnáři. (Lidé mu říkali Franzšachta.) Těžba se začalo v roce 1873, majitelkou byla Buštěhradská dráha. Dosáhl hloubky 40m, poté byl spojen s vedlejší jámou Prago. Roku 1918 důl zakoupila Pražská úvěrní banka dala mu název Buštěhradské doly Prago 1. Těžba pokračovala až do doby po 2. světové válce pod názvem Důl Zápotocký. V roce 1990 byla ukončena, důl byl zasypán.

**DŮL BARRÉ** nebo také Tuháň ve Vinařicích. Těžba začala v roce 1876, probíhala ve čtyřech patrech, sloj měla mocnost 5,1m. Roku 1910 byla těžba převedena na důl



Ronna, důl pak sloužil jako výdušná jáma. Roku 1922 přibyl elektrický těžní stroj, roku 1937 byl důl prodán Pražské železářské společnosti. Konec byl způsoben zhroutilím výztuže – v roce 1965 byla jáma zasypána. Na místě dolu dnes stojí areál Kabla Kladno.

**DŮL KUBECK** se rozjel už v roce 1858, později byl spojen s dolem Thinfeld. Společnost státní dráhy zbudovala dvojkolejnou lanovku dlouhou 289m, která sloužila k dopravě uhlí ke třídění. Koňskou sílu v dole nahradily už v roce 1896 elektrické lokomotivy. Vozíky v jámě byly dopravovány dvoububnovým vrátkem, poháněným stlačeným vzduchem. Větrání bylo zajišťováno dolem Thinfeld.

**DŮL THINFELD** také patřil Státním drahám. Provozován byl v letech 1854 – 1913. Jméno dostal po profesorovi Vídeňské univerzity, geologovi Ferdinandovi Thinfeldovi. Nacházel se také v nynějším areálu Kabla Kladno. Když se postavíme v zámeckém parku a hledíme na severní obzor, můžeme si představit jeden důl vedle druhého. První zleva byl Bresson.

**DŮL BRESSON** zahájil těžbu v roce 1871. Pojmenován byl podle ředitele společnosti Státní dráhy Karlu Bressonovi. V hloubce asi 300m byla těžena sloj o mocnosti 8,85m. Těžní parní stroj z roku 1869 byl dvouálcový, stejný jako v Kubecku. Byla zbudována dvě náraziště, jedno dřevěné, jedno cihlové. Do stanice Nové Kladno byla postavena vlečka. Na třídní uhlí na dole Engerth pak lanovka, dlouhá 950m. Větrání měl s ním také společné. Pro zaměstnance společnost postavila hornickou kolonii v dnešní ulici Šachetní - Klikorkova. Zdobené fasády sice zmizely, domy se zahrádkami stojí dodnes. Jen někdejší chlívký pro dobytek se změnil na garáže. Těžbu brzdily časté požáry, takže byla ukončena už v roce 1901. O čtyři léta později byl důl zasypán, objekty postupně zbourány. Strojovnu přestavěli na obytný dům. Poslední pozůstatek – halda - zmizela teprve nedávno. (K nelibosti okolních obyvatel na ní hlučně trenovali kluci na motorkách.) A roku 1998 musel být nestabilní povrch zpevněn betonem. Příště budeme pokračovat.



Pavel Hruban

## Po Kladně se pohybovali gangsteři z Chicaga

U příležitosti 150.narozenin kladenského rodáka a pozdějšího starosty Chicaga, Antonína Čermáka, uspořádalo město 9.května ve spolupráci s Gymnáziem, Sládečkovým vlastivědným muzeem a SOŠ a SOU Kladno, na třídě ČSA slavnost, jejíž součástí byla i venkovní výstava fotografií „Antonín Čermák - syn Kladna“. Místo bylo vybráno záměrně, neboť zde byla kdysi V.ulice Nového Kladna, kde se AČ narodil. Na podiu přivítala Mgr.G.Havlůjová, ve velmi slušivém kostýmu, zástupce města Kladna a velvyslanectví USA. Ten ve svém projevu vzpomněl život i zásluhy AČ v USA. Po té položil květiny k pomníku AČ a po něm i zástupci města Kladna. U pomníku se poklonila památce AČ i skupina „chicagských gangsterů“, proti kterým, jako starosta tvrdě a úspěšně bojoval.

Pak již začala zábava - a že bylo na co se dívat. U silnice stál bílý „koráb silnic“ Pontiac a vojenský džíp, samozřejmě v obležení krásných děvčat v dobových kostýmech. Tehdejší móda byla velice ženská, což jsme mohli posoudit nejen při pohledu na mladá děvčata, která rozdávala pamětní odznaky a zápalky, ale hlavně při komentované módní přehlídce, která zahrnovala i předvádění nočních úborů a spodního prádla a plavek. Bylo to džendrově gymnáze, protože předváděli i muži.

K poslechu zahrál Orchestr kladenského gymnázia. Taneční skupina Caramela zatančila svůdné dobové tance i rozpuštělé šimi-šimi aj.

Pomalze začínala být zima, protože už byl podvečer a místo bylo ve stínu a tak jsme byli rádi, že začala hrát kapela Slapdash, která nás svou hudbou i roztančila. Obdivoval jsem, jak dlouho dovedly s maminkami tancovat i malé děti.

Také občerstvení (zdarma) na akci bylo v americkém stylu. Děvčata nám nabízela čokoládové sušenky či donuty, opodál u stánků děvčata i chlapci ze SOU připravovali hamburgery, či hranolky s dipy a točili coca-colu a samozřejmě neměli nouzi o odbyty.

Během akce zaznělo i pozvání do Středočeské vědecké knihovny Kladno, kde v galerii probíhá rovněž výstava, týkající se života Antonína Čermáka.



Text i foto Jiří Kůstka

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce:ul. Mialdy Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077

E-mail:ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz

MIČ 47 437



Nevyžádané příspěvky se nevracíme